

[Agnete Laustsen]

– ikke mindst – den ramme, som nu er blevet fastsat for sanering og byfornyelse, og som jeg har indtryk af der har været bred enighed om herinde.

En stor del af den befolkningsgruppe, som det almennyttige byggeri retter sig mod, bor jo i dag i ejendomme, hvor byfornyelse er påkrævet, hvis ejendommene fortsat skal være af rimelig kvalitet og til rimelig pris. Jeg finder det derfor naturligt, at vi omdisponerer en del af midlerne fra det almennyttige byggeri til denne byfornyelse, for hvilket beløbet næste år er fastsat til 864 mill. kr., og det er vel at mærke et beløb, som indekseres i de kommende år, så det beholder sin realværdi.

Jeg vil også gerne fremhæve værdien af, at kvoten ændres, således at der afsættes, som ministeren har foreslået, en større andel til ungdomsboliger. Det drejer sig om en stigning fra 2.000 til 2.500, som også foreslås bibeholdt for den kommende 3 års periode.

Vi ved jo, at der i disse år er et udtalt behov for disse boliger, men vi ved også, at der især om nogle år i stedet bliver en voksende efterspørgsel efter ældreboliger, og kan det lykkes at opføre ungdomsboliger med sådanne kvaliteter – og her tænker jeg i første række på handicapvenlig indretning – at disse boliger senere kan anvendes til ældreboliger, finder jeg dette forslag meget perspektivrigt. Jeg ved, at ministeren har udskrevet en konkurrence om dette tema, og jeg finder, at der ligger en stor udfordring til vore arkitekter til at tænke utraditionelt og ressourcebevidst, når denne opgave skal løses.

Må jeg om kvoten i øvrigt blot sige, at vi kan støtte niveauet på 4.000 andelsboliger årligt. Jeg indrømmer, at vi gerne havde set en forøgelse af de lette kollektivboliger, som er en meget efterspurgt boligform, men det er måske en af de ting – for vi kommer jo nok til at drøfte sagen nærmere – vi også kan komme ind på i boligudvalget.

Jeg finder som sagt, at den samlede nedskæring af kvoten er velbegrundet i en sparetid, set – og læg nu mærke til det – i sammenhæng med den forøgede indsats på byfornyelsesområdet og det private byggeri. Vi kan i denne sammenhæng også støtte forslaget om besparelser i relation til lejlighedsstørrelsen i det almennyttige byggeri, hvor erfaringerne desværre har vist, at det er vanskeligt at udleje større nye lejligheder.

Vi kan også støtte de justeringer, ministeren foreslår inden for rammebeløbene, og jeg er i modsætning til hr. Kaj Poulsen overbevist om, at vore byggefolk, vore arkitekter og ingeniører nok skal finde ud af dette uden at forringe kvaliteten. Det har faktisk de sidste års byggeri på ganske udmærket vis vist os.

Forslaget rummer også oplæg til en ændret finansiering mellem stat og kommune i relation til andel af grundkapitalen i det almene byggeri, og jeg vil da ikke se bort fra, at det kan skabe vanskeligheder i særdeleshed i de kommuner, hvor grundudgifterne ligger over de 16–17 pct., som i ministerens bemærkninger nævnes som gennemsnittet.

På den anden side kan man – og det vil jeg da også gerne benytte anledningen til – vurdere den ændring, hvorefter kommunerne som et incitament til at holde grundudgifterne nede nu mindst skal bære $\frac{1}{3}$ af grundudgifterne, som en tilkendegivelse af, at meget attraktive, meget dyre grunde – tingene hører jo gerne sammen – ikke nødvendigvis, og det beder jeg hr. Kaj Poulsen lægge mærke til, bør bebygges med almennyttigt byggeri, men at der udmærket godt kan skabes en god, sund konkurrence fra private bygherrer, og det skal jeg ikke beklage.

Etableringen af en forsikringsmæssigt opbygget byggeskadefond er jo en nydannelse, og det er selvfølgelig kedeligt, at det har vist sig nødvendigt, at vi må have en sådan.

Nyt er det også, at det tilsyneladende – og det synes jeg er en god ting – er lykkedes at komme med forslag om ensartede regler og i visse tilfælde skærpelse af de forældelsesregler, som i dag gælder for byggeriets rådgivere, leverandører og entreprenører, og dermed større kvalitetsmæssig styrkelse af det byggeri, som afleveres. Om disse forslag kan jeg sige, at de primært tjener til at forebygge skader – det er noget meget væsentligt – men vi må ikke se bort fra, at skader ikke kan undgås, og derfor er det godt, at vi, uden at et enkelt byggeri i den anledning skal belastes, på forsikringsmæssig basis kan sørge for, at der er mulighed for, at det afhjælpes.

Jeg noterer også med tilfredshed, at fonden, som jo skal afløse den hidtidige byggeskadestøtteordning, skal være en selvejende institution, og at den skal kunne opfylde sit formål uden direkte tilskud fra stat og kommune, om end disse naturligvis indirekte